

ΝΕΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΑΣΕΠ:
ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ ΟΙ ΜΑΖΙΚΟΙ ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ, Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ Η ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η δημοσίευση των νέων πινάκων κατάταξης του ΑΣΕΠ αναδεικνύει για ακόμη μία φορά ένα οξύ και υπαρκτό πρόβλημα, το οποίο σε καμία περίπτωση δεν μπορεί και δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί με όρους κοινωνικού αυτοματισμού ή λογικές του τύπου «ο ένας εκπαιδευτικός απέναντι στον άλλον». Την ίδια ώρα, δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια στο γεγονός πως η ρύθμιση αυτή επιφέρει τεράστιες αδικίες και που ενδέχεται να οδηγήσουν είτε σε χειροτέρευση των όρων εργασίας, είτε ακόμα και σε απώλειά της για εκατοντάδες εκπαιδευτικούς. Αδικίες που πρέπει άμεσα να αποκατασταθούν, καθώς απαξιώνουν την προϋπηρεσία των εκπαιδευτικών στο δημόσιο σχολείο.

Συγκεκριμένα, χιλιάδες συνάδελφοι και συναδέλφισσες που υπηρετούν επί σειρά ετών ως αναπληρωτές/τριες στο δημόσιο σχολείο διαπιστώνουν σημαντική υποχώρηση της θέσης τους στους πίνακες, ως αποτέλεσμα της νομοθετικής ρύθμισης του Ν. 5166/2024, σε συνέχεια των αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ 1251-1254/2024 και 169/2023), με την οποία άλλαξε το πλαίσιο προσμέτρησης της προϋπηρεσίας στην ιδιωτική εκπαίδευση.

Το Διοικητικό Συμβούλιο της ΟΛΜΕ ξεκαθαρίζει ότι **το συνδικαλιστικό κίνημα δεν πρέπει να αντιπαρατεθεί με τους/τις εκπαιδευτικούς της ιδιωτικής εκπαίδευσης. Αναγνωρίζουμε απολύτως το εκπαιδευτικό έργο των ιδιωτικών εκπαιδευτικών, τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν και τον αγώνα τους για αξιοπρεπείς μισθούς, εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα. Μήτρα και γενεσιουργός αιτία του ανταγωνισμού μεταξύ των εκπαιδευτικών αποτέλεσε και αποτελεί το ασταμάτητο κυνήγι μορίων και προσόντων, για μια θέση στον “ήλιο”, δηλαδή για μία θέση εργασίας, που επιβλήθηκε από το νόμο για το προσοντολόγιο και τους πενιχρούς διορισμούς.**

Ουσιαστική και όχι απλώς τυπική ισότητα

Η τυπική ισότητα δεν ταυτίζεται με την πραγματική δικαιοσύνη. Η προσμέτρηση της ιδιωτικής προϋπηρεσίας με συντελεστή 0,9 μορίων ανά μήνα έναντι 1 μορίου για τη δημόσια, παρουσιάζεται ως ένας συμβιβασμός που εξασφαλίζει μια σχετική διαφοροποίηση. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν αρκεί για να αποτυπώσει τις ουσιαστικές διαφορές των συνθηκών μέσα στις οποίες αποκτάται η προϋπηρεσία.

Ο/Η αναπληρωτής/τρια της δημόσιας εκπαίδευσης βιώνει επί χρόνια ένα καθεστώς εργασιακής περιπλάνησης από περιοχή σε περιοχή, από σχολείο σε σχολείο, από βαθμίδα σε βαθμίδα, συχνά χωρίς να γνωρίζει πού θα βρίσκεται μέχρι την τελευταία στιγμή.

Υποχρεώνεται σε αναγκαστική μετεγκατάσταση, μακριά από την οικογένειά του/της, επωμιζόμενος/η υπέρογκα κόστη στέγασης και διαβίωσης (συχνά συντηρώντας δύο σπίτια) και δυσβάστακτα έξοδα μετακίνησης.

Στις νησιωτικές, δυσπρόσιτες και ακριτικές περιοχές, η προσφορά του/της αναπληρωτή/τριας είναι αυτή που κρατά ανοιχτά τα δημόσια σχολεία, διασφαλίζοντας το θεμελιώδες δικαίωμα όλων των παιδιών στη μόρφωση.

Η ρύθμιση αυτή, επιπλέον, απειλεί να αποστελεχώσει τα σχολεία της περιφέρειας και των ακριτικών νησιών, καθώς οι εκπαιδευτικοί θα έχουν ισχυρό αντικίνητρο να μετακινηθούν, όταν η 12μηνη σύμβαση στον ιδιωτικό τομέα στον τόπο κατοικίας τους θα αποδίδει τελικά περισσότερα μόρια από τη δεκάμηνη (ή και μικρότερης διάρκειας) σύμβαση αναπληρωτή στο δημόσιο.

Ενίσχυση της εργοδοτικής αυθαιρεσίας

Ταυτόχρονα, η ρύθμιση αυτή όχι μόνο δεν ενισχύει τη δημόσια εκπαίδευση, **αλλά εξυπηρετεί ευθέως τα συμφέροντα της εργοδοσίας στον χώρο των ιδιωτικών σχολείων**. Δημιουργεί σοβαρούς κινδύνους συμπίεσης των εργασιακών δικαιωμάτων των ιδιωτικών εκπαιδευτικών και ενισχύει αντικειμενικά τη διαπραγματευτική θέση των σχολάρχων.

Η «συλλογή μορίων» μπορεί να λειτουργήσει ως εκβιαστικός μοχλός για την αποδοχή χειρότερων όρων εργασίας και χαμηλότερων αποδοχών, με πρόσχημα τη μελλοντική είσοδο στους πίνακες του δημοσίου.

Ευνοείται η ανακύκλωση προσωπικού και η αντικατάσταση παλαιότερων συναδέλφων από νεότερους/ες, χαμηλότερα αμειβόμενους/ες εργαζόμενους/ες, οι οποίοι/ες θα είναι διατεθειμένοι/ες να εργαστούν με ακόμα χειρότερους όρους προκειμένου να συγκεντρώσουν προϋπηρεσία και μόρια. Έτσι, αντί η Πολιτεία να θωρακίζει τα εργασιακά δικαιώματα των ιδιωτικών εκπαιδευτικών, κινδυνεύει να μετατρέψει την ανάγκη τους για μόνιμο διορισμό σε εργαλείο εργοδοτικής πίεσης.

Τα μόρια και η προϋπηρεσία δεν μπορούν να αποτελούν υποκατάστατο του μισθού, των εργασιακών δικαιωμάτων και της αξιοπρεπούς εργασίας.

Η ιστορία έχει δείξει πού μπορεί να οδηγήσει αυτή η λογική. Δεν ξεχνάμε ότι το 2014 είχε κατατεθεί ακόμη και πρόταση για απασχόληση ανέργων εκπαιδευτικών ως εθελοντών χωρίς μισθό, με αντάλλαγμα μόρια για μελλοντική πρόσληψη. Η εκπαίδευση, όμως, δεν μπορεί να στηρίζεται ούτε στον εθελοντισμό ούτε στην εργασιακή ομηρία ούτε στην υπόσχεση μιας μελλοντικής ανταμοιβής. Και ασφαλώς δεν είναι αποδεκτό να μετατρέπεται η οικονομική πίεση των ιδιωτικών εκπαιδευτικών σε εργαλείο περαιτέρω ενίσχυσης των επιχειρηματικών ομίλων που δραστηριοποιούνται στην εκπαίδευση.

Η ρίζα του προβλήματος: Η πολιτική της αδιοριστίας και του ασταμάτητου κυνηγητού μορίων-προσόντων

Η κυβέρνηση δεν μπορεί να μετατρέπει την αγωνία χιλιάδων εκπαιδευτικών σε έναν ατελείωτο ανταγωνισμό για λίγες θέσεις. Δεν μπορεί να ζητά από τους εκπαιδευτικούς να συγκρίνουν τα μόρια, τα προσόντα και την προϋπηρεσία τους, ενώ την ίδια στιγμή αρνείται να δημιουργήσει τις μόνιμες θέσεις που αντιστοιχούν στις πραγματικές ανάγκες των σχολείων. Και εδώ βρίσκεται η μεγάλη πολιτική ευθύνη του Υπουργείου Παιδείας. Την ώρα που οι πραγματικές ανάγκες της δευτεροβάθμιας και πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης υπερβαίνουν τις **45.000 θέσεις**, η πολιτική επιλογή της κυβέρνησης περιορίζεται σε περίπου **5.000 μόνιμους διορισμούς**.

Η συζήτηση για τους διορισμούς δεν είναι απλώς ένα εργασιακό αίτημα, αλλά αποτελεί πρωτίστως παιδαγωγική και μορφωτική αναγκαιότητα. Η παιδαγωγική συνέχεια, η δημιουργία σχέσεων εμπιστοσύνης με τους μαθητές, η ουσιαστική υποστήριξη των παιδιών με αναπηρία ή/και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες και η ομαλή λειτουργία των σχολικών κοινοτήτων προϋποθέτουν μόνιμους εκπαιδευτικούς και όχι προσωπικό σε καθεστώς διαρκούς ομηρίας και ανασφάλειας.

Το πλαίσιο διεκδίκησης της ΟΑΜΕ

Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα, διεκδικούμε ένα ολοκληρωμένο πλαίσιο μέτρων:

1. Μαζικούς μόνιμους διορισμούς σε όλα τα πραγματικά κενά.

Τα πάγια και διαρκή κενά του δημόσιου σχολείου πρέπει να μετατραπούν σε μόνιμες θέσεις εργασίας. Οι μόνιμοι διορισμοί πρέπει να γίνονται σε σταθερή ετήσια βάση, λαμβάνοντας υπόψη τις πραγματικές ανάγκες, τις συνταξιοδοτήσεις, τις νέες εκπαιδευτικές ανάγκες και τις απαιτήσεις για τη λειτουργία των σχολείων, ώστε να μπει επιτέλους **τέλος στην πολυετή ομηρία των αναπληρωτών/τριών**.

2. Ουσιαστική αναγνώριση της δημόσιας προϋπηρεσίας. Η υπηρεσία στο δημόσιο σχολείο, και ιδιαίτερα υπό συνθήκες πολυετούς αναπλήρωσης, μετακίνησης και αυξημένου προσωπικού και οικονομικού κόστους, πρέπει να αποτυπώνεται με τρόπο που να αντανakλά τις πραγματικές συνθήκες εργασίας. Άμεση αποκατάσταση των αδικιών.

3. **12μηνες συμβάσεις για αναπληρωτές/τριες που καλύπτουν πάγια κενά που δεν καλύφθηκαν με διορισμούς.**
4. Κατάργηση του πλαφόν των 120 μηνών στην προσμέτρηση της προϋπηρεσίας.
5. Κατάργηση του διетуός «κλειδώματος» των πινάκων και άμεσο άνοιγμά τους, ώστε κανένας εκπαιδευτικός να μη στερείται για χρόνια το δικαίωμα πρόσληψης
6. **Ισχυρά κίνητρα για τη στελέχωση δυσπρόσιτων και ακριτικών σχολείων.** Αυξημένη μοριοδότηση για την υπηρεσία σε δυσπρόσιτες περιοχές, αλλά και ουσιαστική οικονομική και κοινωνική στήριξη των εκπαιδευτικών που υπηρετούν εκεί.
7. **Στέγαση και μετακίνηση για αναπληρωτές/τριες.** Επιδοτούμενη στέγαση, ουσιαστικές εκπτώσεις στις μετακινήσεις και συνεργασία με την Τοπική Αυτοδιοίκηση για την εξασφάλιση αξιοπρεπών συνθηκών διαβίωσης.
8. **Σταθερή χρηματοδότηση και ενίσχυση του δημόσιου σχολείου.** Μόνιμο εκπαιδευτικό προσωπικό, επαρκείς υποστηρικτικές δομές, ενίσχυση της ειδικής αγωγής και εκπαίδευσης, ψυχολόγοι και κοινωνικοί λειτουργοί, μικρότερα τμήματα και όλες οι αναγκαίες προϋποθέσεις ώστε η συμπερίληψη να αποτελεί πραγματική εκπαιδευτική πρακτική και όχι διακήρυξη.

Απέναντι στον κοινωνικό αυτοματισμό που προωθεί η κυβέρνηση της ΝΔ, καλούμε όλους και όλες τους/τις εκπαιδευτικούς, της δημόσιας και ιδιωτικής εκπαίδευσης, να δώσουμε από κοινού τον αγώνα για μαζικούς διορισμούς, πραγματική δικαιοσύνη και αξιοκρατία.

Για το ΔΣ της ΟΛΜΕ

Ο Πρόεδρος
Ανδρέας Καργόπουλος

Η Γενική Γραμματέας
Φανή Πύρζα

